

10. Ali je treba člen 58(1) in 58(2) Direktive 2014/24/EU v povezavi z načeloma enake obravnave in nediskriminacije iz člena 18(1) Direktive 2014/24/EU tolmačiti tako, da se sme javni naročnik pri določitvi pogoja za sodelovanje, ki se nanaša na poklicno dejavnost, sklicevati na nacionalni podatek SKD 77.110 pri opisu dejavnosti Dajanje lahkih motornih vozil v najem in zakup, ki ima enak pomen, kot ga določa Uredba 1893/2006 v Priloga I, NACE Rev. 2, razred 77.11 Dajanje lahkih motornih vozil v najem in zakup?
11. Ali je treba člen 58(1) Direktive 2014/24/EU zlasti v delu, ki se nanaša na zahtevo za sorazmernost, in 58(2) Direktive 2014/24/EU v povezavi z načeli enake obravnave, nediskriminacije in sorazmernosti iz člena 18(1) Direktive 2014/24/EU tolmačiti tako, da sme javni naročnik zahtevati, da mora pogoj o registraciji za opravljanje dejavnosti Dajanje lahkih motornih vozil v najem in zakup izpolnjevati vsak izmed partnerjev?

- (¹) Uredba (ES) št. 2195/2002 evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. novembra 2002 o enotnem besednjaku javnih naročil (CPV) Besedilo velja za EGP (UL 2002, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 5, str. 3).
- (²) Uredba Komisije (ES) št. 213/2008 z dne 28. novembra 2007 o spremembi Uredbe (ES) št. 2195/2002 Evropskega parlamenta in Sveta o enotnem besednjaku javnih naročil (CPV) in direktiv 2004/17/ES in 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta o postopkih javnega naročanja, kar zadeva revizijo CPV (Besedilo velja za EGP) (UL 2008, L 74, str. 1).
- (³) Direktiva 2004/17/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil naročnikov v vodnem, energetskem in transportnem sektorju ter sektorju poštinih storitev (UL 2004, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 7, str. 19).
- (⁴) Direktiva 2004/18/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 31. marca 2004 o usklajevanju postopkov za oddajo javnih naročil gradenj, blaga in storitev (UL 2004, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 7, str. 132).
- (⁵) Direktiva 2014/23/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o podeljevanju koncesijskih pogodb Besedilo velja za EGP (UL 2014, L 94, str. 1).
- (⁶) Direktiva 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o javnem naročanju in razveljavitvi Direktive 2004/18/ES Besedilo velja za EGP (UL 2014, L 94, str. 65).
- (⁷) Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 842/2011 z dne 19. avgusta 2011 o standardnih obrazcih za objavo obvestil na področju javnega naročanja in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1564/2005 Besedilo velja za EGP (UL 2011, L 222, str. 1).
- (⁸) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/1986 z dne 11. novembra 2015 o standardnih obrazcih za objavo obvestil na področju javnega naročanja in razveljavitvi Izvedbene Uredbe (EU) št. 842/2011 (Besedilo velja za EGP) (UL 2015, L 296, str. 1).
- (⁹) Uredba (ES) št. 1893/2006 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o uvedbi statistične klasifikacije gospodarskih dejavnosti NACE Revizija 2 in o spremembi Uredbe Sveta (EGS) št. 3037/90 kakor tudi nekaterih uredb ES o posebnih statističnih področjih Besedilo velja za EGP (UL 2006, L 393, str. 1).
- (¹⁰) Deleagirana uredba Komisije (EU) 2019/1828 z dne 30. oktobra 2019 o spremembi Direktive 2014/24/EU Evropskega parlamenta in Sveta glede mejnih vrednosti za javna naročila blaga, storitev in gradenj ter projektne natečaje (Besedilo velja za EGP) (UL 2019, L 279, str. 25).

Pritožba, ki jo je Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo vložila 9. avgusta 2021 zoper sodbo Splošnega sodišča (sedmi senat) z dne 2. junija 2021 v zadevi T-223/18, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Evropska komisija

(Zadeva C-492/21 P)

(2021/C 471/30)

Jezik postopka: italijanščina

Stranki

Pritožnica: Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo (zastopnik: F. Rosi, avvocato)

Druga stranka v postopku: Evropska komisija

Predloga

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

— razveljavi sodbo Splošnega sodišča z dne 2. junija 2021 v zadevi T-223/18 zaradi tožbe na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2017) 7973 final z dne 4. decembra 2017 o državni pomoči SA.39913 (2017/NN) – Italija – Domnevno nadomestilo javnih bolnišnic v regiji Lacij;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožnica očita kršitev obveznosti obrazložitve in preiskave, napačno razlago pojma solidarnostne dejavnosti ter pojma podjetja in gospodarske dejavnosti v smislu člena 106 PDEU, zlasti glede na italijansko ureditev iz zakonodajnega odloka 229/1999, pri čemer poudarja, da sistem, ki ga italijanska država uporablja za financiranje regij, ni del solidarnostnega sistema, temveč del gospodarskega sistema pod pogoji, ki veljajo za sistem storitev splošnega gospodarskega pomena.

Pritožnica izpodbija zlasti pojem solidarnostne dejavnosti, ki ga je Splošno sodišče uporabilo v izpodbijani sodbi in ki je ostal povsem splošen ter nepovezan z veljavno ureditvijo v Italiji v zvezi z zagotavljanjem zdravstvenih storitev. Splošno sodišče je namreč štelo, da se za obravnavani primer uporablja sodba Sodišča z dne 11. junija 2020 v zadevi *Dovera*, ne da bi opravilo podrobno analizo reforme v Italiji leta 1999 in zlasti ne da bi jo primerjalo z ureditvijo, ki velja za sistem zagotavljanja zdravstvenih storitev na Slovaškem.

Pritožnica poleg tega izpodbija to, da lahko pojem univerzalne dejavnosti izključuje uporabo sistema iz člena 106 PDEU, ob upoštevanju, da je storitev, ki je opravljena univerzalno, čeprav nepopolno, mogoče šteti za gospodarsko storitev, tako kot druge storitve, kot so multimodalni prevoz, električna energija, voda, telefonija itd, in da je ta storitev celo zajeta s samim pojmom storitve splošnega gospodarskega pomena.

Splošno sodišče prav tako ni pojasnilo, da država na regijo prenese vrednost financiranja in da morajo nato regije raznim javnim in zasebnim zdravstvenim ustanovam plačati za storitve na podlagi cenika glede na izbiro pacienta/uporabnika.

Regije torej s subjekti v javni in zasebni lasti sklenejo koncesijske pogodbe o javnih storitvah in storitve plačajo po vnaprej določenih tarifah. Vsaka zdravstvena ustanova specifično in avtonomno organizira svojo dejavnost tako, da paciente privabi k svoji ustanovi.

Poleg tega se lahko pacient obrne na zdravstveno ustanovo v javni lasti ali na ustanovo v zasebni lasti, kadar želi zasebno storitev, in se tako izogne čakalnim vrstam v tako imenovanem akreditiranem sistemu. Pritožnica torej izpodbija navedbe Splošnega sodišča na začetku sodbe: „I. V Italiji je sistem zdravstvenega varstva organiziran v okviru *Servizio sanitario nazionale* (v nadaljevanju: SSN). V tem okviru se zdravstvena oskrba financira neposredno iz prispevkov imetnikov polic za socialno varnost in državnih virov, tako da pooblaščen javni ali zasebni organi za vse paciente, ki so vključeni v SSN, storitve opravljajo brezplačno oziroma skoraj brezplačno. Upravljanje SSN zagotavljajo predvsem regije.“

Te trditve se ne ujemajo z dejansko organizacijo zdravstva v Italiji in z vsebino veljavne ureditve, poleg tega pa Splošno sodišče ne pojasnjuje navedbe, da „se zdravstvene storitve financirajo neposredno iz socialnih prispevkov imetnikov polic in državnih sredstev“, kar je abstraktna ponazoritev brez konteksta.

Drugače povedano, Splošno sodišče ni ponazorilo, kaj pomenijo „socialni prispevki imetnikov polic“ in „državni viri“. Natančneje, Splošno sodišče ni opravilo poglobljene analize vsebine določb, ki urejajo storitve splošnega gospodarskega pomena v smislu člena 106 PDEU, ob upoštevanju sodbe Sodišča v zadevi *Altmark* iz leta 2003.

Komisija, za njo pa Splošno sodišče, naj bi morala opraviti podrobno analizo sistema, tudi ob upoštevanju besedila Priloge 26 k Pogodbi, ki se nanaša prav na storitve splošnega gospodarskega pomena, in dejstva, da ni bil razvit noben poseben pojem, s katerim bi bil opredeljen ta poseben sektor storitev.

Nazadnje, izpodbijana sodba, ki jo je izdalo Splošno sodišče, ni nič drugega kot povzetek vsebine spornega sklepa Komisije, ki je po mnenju Splošnega sodišča brez napak pri obrazložitvi.

Zato očitki, ki jih je pritožnica natančno predstavila, ostajajo nespremenjeni, pri čemer je pritožnica – v nasprotju s tem, kar je navedlo Splošno sodišče – izpodbijala sklep Komisije zaradi njegove splošnosti in ker ni odražal vsebine veljavne ureditve v Italiji.

Tudi vsebine sodbe Sodišča v zadevi *Dovera* ni mogoče zgolj prenesti na obravnavani primer.

Poleg tega gre pri vsebinskem izpodbijanju pritožnice, ki je bilo najprej predmet presoje Komisije, nato pa Splošnega sodišča, prav za preverjanje, ali italijanski zdravstveni sistem ustreza določbam člena 106 PDEU in torej uporabi sistema storitev splošnega gospodarskega pomena.

Pritožnica v zvezi s tem Splošnemu sodišču očita opustitev odločanja in torej neobrazložitev.